2 ఆగస్టు, 2026 – సాధారణ కాలంలో 18వ ఆదివారం

యెషయా 55,1-3; రోమీయులకు 8,35. 37-39; మత్తయి 14,13-21

పరిచయం (INTRODUCTION)

ఒక ఉపాధ్యాయురాలు తన క్లాసులోని పిల్లలను సంతోషానికి ప్రతీకగా ఉండే ఏదైనా ఒక వస్తువును తీసుకురమ్మని అడిగారు. ఒక బాబు కొత్త ఆటబొమ్మను తెచ్చాడు, మరొకరు మొబైల్ ఫోన్ తెచ్చారు, ఇంకొకరు ఆటలాడుకునే నకిలీ నోట్ల కట్టను తెచ్చారు. కానీ ఒక చిన్నపాటి అమ్మాయి మాత్రం ఒక చిన్న రొట్టె ముక్కను తీసుకువచ్చింది. టీచర్ దానికి గల కారణాన్ని అడగ్గా, ఆ అమ్మాయి ఇలా చెప్పింది, "మా అమ్మ డైనింగ్ టేబుల్ దగ్గర మా అందరికీ రొట్టెను పంచి ఇచ్చినప్పుడు, మేమంతా ఒకరికొకరం చెందినవారమనే భావన నాకు కలుగుతుంది."

ప్రతి మానవ హృదయంలోనూ ఒక ఆకలి ఉంటుంది. దానిని ఏ విజయమూ, ఏ ఆస్తిపాస్తులూ లేదా ఏ వినోదమూ పూర్తిగా తృప్తి పరచలేవు. మనం కేవలం ఆహారం, భద్రత కోసమే కాకుండా... ప్రేమ, జీవితానికి ఒక అర్థం, క్షమాపణ మరియు నిరీక్షణ కోసం కూడా తహతహలాడుతుంటాము.

నేటి దివ్య గ్రంథ పఠనాలు మనల్ని ఆహ్వానించే, పోషించే మరియు నిరంతరం నమ్మకంగా ఉండే దేవుణ్ణి మనకు వెల్లడిస్తున్నాయి. ప్రవక్త యెషయా ద్వారా దేవుడు దప్పిగొన్న వారందరినీ, "రండి!" అని పిలుస్తున్నారు. సువార్తలో, యేసుప్రభువు ఆకలితో ఉన్న ప్రజాసమూహాన్ని చూసి జాలితో వారిని పోషిస్తున్నారు. మరియు అపోస్తలుడైన సెయింట్ పాల్ (పునీత పౌలు) క్రీస్తు ప్రేమ నుండి మనల్ని ఏదీ వేరు చేయలేదని మనకు భరోసా ఇస్తున్నారు.

మనం ఈ పవిత్ర బలిపీఠం (దివ్యసత్ప్రసాద బల్ల) చుట్టూ చేరిన ఈ సమయంలో, సంతోషం కోసం మనం తప్పుడు మార్గాలలో వెతికిన సందర్భాలను, దేవుని ప్రేమనను శంకించిన క్షణాలను మరియు మన రొట్టెను,

సమయాన్ని, జాలిని ఇతరులతో పంచుకోవడంలో మనం విఫలమైన సమయాలను గుర్తుచేసుకుంటూ పశ్చాత్తాపపడదాం.

ప్రసంగం (HOMILY)

ఒక యాత్రికుడు చలికాలపు వర్షంలో గంటల తరబడి నడిచిన తర్వాత, అర్ధరాత్రి వేళ ఒక చిన్న కొండ గ్రామానికి చేరుకున్నాడు. అక్కడ ఉన్న హోటళ్లు (సత్రాలు) అన్నీ మూసివేసి ఉన్నాయి. అలసిపోయి, తడిసిపోయి, ఆకలితో ఉన్న అతడు ఒక పేద రైతు ఇల్లు తట్టాడు. ఒక వృద్ధురాలు తలుపు తీసింది. ఆమె వద్ద ఉన్నది చాలా తక్కువ: ఒక రొట్టె ముక్క, రాత్రి భోజనంలో మిగిలిన కొద్దిగా సూప్, మరియు ఒక పొడి దుప్పటి మాత్రమే. అయినప్పటికీ, ఆమె ఆ అపరిచిత వ్యక్తిని తన స్వంత కుటుంబ సభ్యునిలా ఆదరించింది. సంవత్సరాల తర్వాత, ఆ యాత్రికుడు ఆ నాటి రాత్రి గురించి రాస్తూ ఇలా పేర్కొన్నాడు: తనకు బాగా గుర్తున్నది అక్కడ తిన్న ఆహారం లేదా ఆ వెచ్చదనం కాదు, కానీ ఆ కొన్ని గంటల పాటు తాను ఎంతో ఆదరించబడ్డానని, చేరదీయబడ్డానని, ప్రేమింపబడ్డానని కలిగిన ఆ అనుభూతి మాత్రమే. "ఆ పేద వృద్ధురాలు నాకు కేవలం భోజనం మాత్రమే పెట్టలేదు. ఆమె నాకు బ్రతకాలనే ధైర్యాన్ని తిరిగి ఇచ్చింది" అని ఆయన రాశారు.

ఆ కథ నేటి దివ్య గ్రంథ పఠనాల అంతరార్థాన్ని స్పృశిస్తుంది. దేవుడు మన ఎదుట ఒక దూరపు పాలకుడిగా కాకుండా, మనల్ని ఆహ్వానించేవాడిగా, పోషించేవాడిగా, ఎల్లప్పుడూ నమ్మకంగా ఉండేవాడిగా మళ్లీ మళ్లీ కనిపిస్తారు. యెషయా ద్వారా, పునీత పౌలు ద్వారా, మరియు రొట్టెల అద్భుతం ద్వారా మనం ఒక గొప్ప సందేశాన్ని వింటున్నాము: దేవుడు మనల్ని కోరుకుంటున్నారు, దేవుడు మనల్ని పోషిస్తున్నారు, మరియు ఆయన ప్రేమ నుండి మనల్ని ఏదీ వేరు చేయలేదు.

నేను చిన్నవాడిగా ఉన్నప్పుడు, ప్రతి గ్రామ జాతరలో "చీప్ జాక్" (జర్మన్ భాషలో 'బిల్లిగే యాకోబ్') అని పిలవబడే ఒక వ్యక్తి ఉండేవాడు. అతడు రంగురంగుల రిబ్బన్లతో అలంకరించిన పొడవాటి టోపీని పెట్టుకుని, ఒక చిన్న మార్కెట్ స్టాల్ పక్కన నిలబడి, జనాలను గట్టిగా పిలిచేవాడు:

"ఇటు రండి, బాబులు, అమ్మలు! అలా దాటి వెళ్ళిపోకండి! ఆగి వినండి! ఇలాంటి అవకాశం మీకు మళ్లీ ఎప్పటికీ రాదు!"

అతడు ఎంత గట్టిగా అరిచేవాడంటే, జనాలు తమకు తెలియకుండానే అక్కడ ఆగిపోయేవారు. పిల్లలు చుట్టూ చేరేవారు. వృద్ధులు నవ్వేవారు. కుతూహలంతో గుంపులు గుంపులుగా జనం అతని చుట్టూ పోగయ్యేవారు. అతడు తన వస్తువును ఎంత అద్భుతంగా, ఎంత చౌకగా వివరిస్తాడంటే, అది ఉచితంగానే వస్తుందేమో అన్నట్లు అనిపించేది.

ప్రవక్త యెషయా గ్రంథం నుండి నేటి వాక్యాలను చదివినప్పుడు నాకు నా చిన్ననాటి జ్ఞాపకం గుర్తొచ్చింది:

"దప్పిగొన్నవారలారా, మీరందరు నీళ్ల యొద్దకు రండి! డబ్బు లేనివారలారా, రండి, కొని భుజించండి!"

దేవుడు మానవాళి అనే ఈ సంత నడిబొడ్డున నిలబడి, తనను పట్టించుకోకుండా వేగంగా వెళ్ళిపోతున్న ప్రజలను గట్టిగా పిలుస్తున్న ఆ వ్యాపారిలాగే కనిపిస్తున్నారు.

కానీ ఇక్కడ ఒకే ఒక్క భారీ వ్యత్యాసం ఉంది.

ఆ సంత వ్యాపారికి ఖాతాదారులు (కస్టమర్లు) కావాలి.

కానీ దేవునికి మనం కావాలి.

ఆ వ్యాపారి లాభం సంపాదించాలని అనుకున్నాడు.

కానీ దేవుడు మనకు జీవాన్ని ఇవ్వాలని ఆశిస్తున్నారు.

యెషయా ప్రవక్త ఇచ్చిన ఆహ్వానంలో ఒక అందమైన విషయాన్ని గమనించండి. మొదట, దేవుడు రొట్టె, ద్రాక్షారసం మరియు పాలు గురించి మాట్లాడుతున్నట్లు అనిపిస్తుంది. కానీ క్రమంగా ఆ ఆహ్వానం మరింత

లోతుగా మారుతుంది:
"నా మాట ఆలకించండి, మీరు జీవిస్తారు."
"కొనండి, మీరు జీవిస్తారు" అని అనలేదు.
"సాధించండి, మీరు జీవిస్తారు" అని అనలేదు.
"సంపాదించండి, మీరు జీవిస్తారు" అని అనలేదు.
కానీ:
"ఆలకించండి... మీరు జీవిస్తారు."
ఒక యువ వ్యాపారవేత్త ఒకసారి గురువుగారి (ఫాదర్) వద్దకు వెళ్లి తన పాపసంకీర్తనలో ఇలా ఒప్పుకున్నాడు: తాను కలలుగన్నవన్నీ—డబ్బు, హోదా, ప్రయాణాలు, విజయం—తనకు ఉన్నాయని, అయినప్పటికీ ప్రతి ఆదివారం సాయంత్రం ఒక రకమైన శూన్యత ఆవహిస్తోందని చెప్పాడు. "నేను పైపైకి ఎదుగుతూనే ఉన్నాను, కానీ నేను ఏ కొండను ఎక్కుతున్నానో నాకే తెలియడం లేదు" అని అన్నాడు.
ఈ రోజుల్లో ఎంతమంది ప్రజలు అలా జీవిస్తున్నారు? ప్రజలు సంతోషాన్ని వెతుక్కుంటూ అపారమైన డబ్బును ఖర్చు చేస్తున్నారు. కొందరు విజయాల నిచ్చెనను అనంతంగా ఎక్కుతూనే ఉంటారు, అది వారికి ఎక్కువ డబ్బు కావాలని కాదు, కానీ తాము సమాజంలో గుర్తింపు పొందాలని. మరికొందరు విశ్రాంతి కోసం కాకుండా, "నేను ఆ ప్రదేశానికి వెళ్లాను" అని చెప్పుకోవడానికి నిరంతరం ప్రయాణాలు చేస్తుంటారు. ఇంకొందరు ఎప్పటికీ యవ్వనంగా, ఆకర్షణీయంగా, విజయవంతంగా, మానసికంగా సమతుల్యంగా ఉండటానికి ఆస్తులను ఖర్చు పెడుతుంటారు.
అయినప్పటికీ, ఈ పరుగుల వెనుక హృదయంలో ఒక నిశ్శబ్ద ఆకలి మిగిలే ఉంటుంది.
నేడు యెషయా ప్రవక్త మనల్నిలా అడుగుతున్నారు:
"తృప్తి కలుగజేయని దాని కొరకు మీ ద్రవ్యమును ఎందుకు వ్యయపరచుదురు?"
పరిశుద్ధ గ్రంథంలో ఇది అత్యంత హృదయాన్ని కదిలించే ప్రశ్నలలో ఒకటి. ఎందుకంటే లోలోపల, ప్రతి మనిషి కేవలం ఆహారం కోసం, సౌకర్యం కోసం మాత్రమే

కాదు, అంతం లేని అర్ధవంతమైన జీవితం మరియు ప్రేమ కోసం తహతహలాడుతుంటాడు.

అందుకే నేటి సువార్త మనల్ని ఎంతో కదిలిస్తుంది.

యోహాను స్నాపకుడి శిరచ్ఛేదం గురించిన భయంకరమైన వార్తను యేసు అప్పుడే విన్నారు.

ఆయన ఒక ఏకాంత ప్రదేశానికి వెళ్లాలని ప్రయత్నిస్తున్నారు. ఆయన స్వయంగా దుఃఖంలో ఉన్నారు. ఆయనకు నిశ్శబ్దం, విశ్రాంతి, ఒంటరితనం కావాలి.

కానీ ప్రజాసమూహం ఆయనను వెంబడించింది.

అయినప్పటికీ, ఆయనకు కోపం రాలేదని, సువార్త ఇలా చెబుతోంది:

"ఆయన వారిని చూచి జాలిపడెను."

ఆ ఒక్క వాక్యం క్రీస్తు హృదయం గురించి మనకు సమస్తాన్ని తెలియజేస్తుంది. మనలో చాలామందికి మానసికంగా అలసిపోవడం అంటే ఏమిటో తెలుసు. మన దగ్గర ఇతరులకు ఇవ్వడానికి ఇంకేమీ మిగలలేదు అనే భావన ఎలా ఉంటుందో మనకు తెలుసు. శిష్యులు కూడా ఖచ్చితంగా అలాగే భావించారు. ఆ భారీ జనసమూహాన్ని చూసి వారు ఇలా అన్నారు:

"మన యొద్ద ఐదు రొట్టెలును రెండు చేపలును తప్ప మరేమియు లేదు."

మరో మాటలో చెప్పాలంటే: "ఇది సరిపోదు."

మనం కూడా చాలాసార్లు అదే మాట అంటుంటాము.

"నాకు తగినంత శక్తి లేదు."

"నాకు తగినంత ఓపిక లేదు."

"నాకు తగినంత విశ్వాసం లేదు."

"నాలో పంచడానికి తగినంత ప్రేమ మిగలలేదు."

కానీ యేసుప్రభువు ఇలా అంటున్నారు:

"వాటిని నా యొద్దకు తీసుకురండి."

అది సమస్తాన్ని మార్చేస్తుంది.

మానవ చేతుల్లో ఉంచినప్పుడు, ఐదు రొట్టెలు అసంపూర్ణమైనవి.

కానీ క్రీస్తు చేతుల్లో ఉంచినప్పుడు, అవి సమృద్ధిగా మారతాయి.

కొన్ని సంవత్సరాల క్రితం, నేను బెల్జియం దేశాన్ని సందర్శించినప్పుడు, సెయింట్ డామియన్ ఆఫ్ మోలోకై (పునీత డామియన్) సమాధి ఉన్న ఒక చిన్న దేవాలయానికి వెళ్లాను. డామియన్ హవాయి దీవులలోని 'మోలోకై' అనే ద్వీపంలో కుష్టు రోగులకు సేవ చేయడానికి స్వచ్ఛందంగా ముందుకు వచ్చారు. కాలక్రమేణా ఆయనకు కూడా ఆ వ్యాధి సోకింది మరియు ఆ ద్వీపాన్ని విడిచి వెళ్ళడానికి వీల్లేదని ఆంక్షలు విధించబడ్డాయి. ఆయన ఎంతో అసంతృప్తికి లోనై ఉండవచ్చు. కానీ దానికి బదులుగా, ఆయన తన చుట్టూ ఉన్న బాధిత ప్రజల కోసం తనను తాను మరింత పూర్తిగా అర్పించుకున్నారు.

ఆయన ఇళ్లను నిర్మించారు, గాయాలకు కట్లు కట్టారు, మృతులను పూడ్చిపెట్టారు, ఒంటరిగా ఉన్నవారిని ఓదార్చారు. ఆయన తన లేఖలలో ఒకదానిలో ఎంతో సరళమైన సత్యాన్ని ఒప్పుకున్నారు: దివ్యసత్ప్రసాదం (Eucharist) లేకపోతే, తాను అంతటి ఒంటరితనాన్ని, బాధను ఎప్పటికీ భరించగలిగేవారు కాదు.

దివ్యసత్ప్రసాదమే ఆయన శక్తిగా మారింది.

డామియన్ వద్ద ఇవ్వడానికి చాలా తక్కువ మిగిలింది. అయినప్పటికీ ఆయన క్రీస్తు చేతుల్లో ఉంచిన ఆ కొద్దిపాటి జీవితమే ఒక పూర్తి సమాజానికి ఆహారంగా మారింది.

ఆ ఐదు రొట్టెలు, రెండు చేపల వలె.

సాధారణ జీవితంలో మన కంటికి కనపడని ఎందరో పరిశుద్ధుల (సంతుల) వలె.

ఒంటరిగా జీవిస్తూ, నిరంతరం శారీరక నొప్పితో బాధపడే ఒక వృద్ధ విధవరాలు నాకు తెలుసు. ఆమె నాతో ఇలా అన్నది, "ఫాదర్, నేను ఇకపై గొప్ప పనులు చేయలేను. కానీ ప్రతి ఉదయం నా ఒంటరితనాన్ని, ఎవరైతే దిక్కులేనివారిగా భావిస్తున్నారో వారి కోసం యేసుప్రభువుకు సమర్పిస్తాను." ఆ స్త్రీ తన విశ్వాసం

ఎంత ప్రకాశవంతంగా మారిందో బహుశా ఎప్పుడూ గ్రహించి ఉండకపోవచ్చు. క్రీస్తు చేతుల్లో ఉంచబడిన ఆమె బాధ, ప్రేమగా రూపాంతరం చెందింది.

పునీత పౌలు నేటి సందేశాన్ని మరింత లోతుకు తీసుకువెళుతున్నారు.

పరిశుద్ధ గ్రంథంలోని ఏ వాక్యాలూ ఇంతకంటే ఎక్కువ మందిని ఓదార్చి ఉండవు:

"క్రీస్తు ప్రేమ నుండి మనలను ఏది వేరు చేయగలదు?"

ఏదీ లేదు.

బాధ కాదు.

వైఫల్యం కాదు.

వ్యాధి కాదు.

ద్రోహం కాదు.

పాపం కాదు.

మరణం కూడా కాదు.

పౌలు ఆ వాక్యాలను ఆశ్చర్యంతో కీర్తిస్తూ ఇలా అంటున్నారు:

"మరణమైనను జీవమైనను... ప్రస్తుతమున్నవియైనను రాబోవునవియైనను... మన ప్రభువైన క్రీస్తుయేసునందలి దేవుని ప్రేమనుండి మనలను వేరుచేయనేరవని నేను నిశ్చయముగా నమ్ముచున్నాను."

వాగ్దానాలు తరచుగా బద్దలయ్యే ఈ ప్రపంచంలో, ఇది నిజంగా అద్భుతమైనది.

పెళ్లి కూతురిని, పెళ్లి కుమారుడిని అడిగేటప్పుడు ప్రతి గురువుగారికి (ఫాదర్ కి) ఒళ్లు గగుర్పొడుస్తుంది:

"కష్టాల్లోను, సుఖాల్లోను, జబ్బుల్లోను, ఆరోగ్యంగా ఉన్నప్పుడు, మరణం మిమ్మల్ని విడదీసే వరకు మీరు ఒకరికొకరు నమ్మకంగా ఉంటారా?"

ఎందుకంటే నమ్మకంగా ఉండటం చాలా కష్టం. మానవ ప్రేమ అందమైనదే కానీ బలహీనమైనది.

అయినప్పటికీ, మరణం కంటే బలమైన ప్రేమ ఒకటి ఉందని పౌలు చెబుతున్నారు.

మనం విజయవంతంగా, పవిత్రంగా లేదా మానసికంగా

బలంగా ఉన్నప్పుడు మాత్రమే దేవుడు మనల్ని ప్రేమించరు. ఆయన మనల్ని ప్రేమిస్తున్నారు ఎందుకంటే ఆయన ప్రేమ మన యోగ్యత మీద కాదు, ఆయన నమ్మకత్వం మీద ఆధారపడి ఉంది.

దేవుడు యెషయా ద్వారా ఇలా సెలవిస్తున్నారు:

"నేను మీతో నిత్యనిబంధన చేసెదను."

ఒక నిత్యనిబంధన.

అంటే దేవుడు ఒక రోజు ఉదయం నిద్రలేచి మనల్ని ప్రేమించడం మానేయాలని అనుకోరు. ఆయన కరుణ ఒక తాత్కాలికమైన మూడ్ కాదు. ఆయన నమ్మకత్వం హెచ్చుతగ్గులకు లోనవ్వదు.

పాపాత్ముడు, వ్యభిచారి, నరహంతకుడైన దావీదు రాజును సైతం దేవుడు విడిచిపెట్టలేదు.

మరియు మనల్ని కూడా ఆయన ఎన్నటికీ విడిచిపెట్టరు.

'బాబెట్స్ ఫీస్ట్' (Babette’s Feast) అనే ఒక అందమైన సినిమా ఉంది. అది ఒక దూరపు డెన్మార్క్ గ్రామంలో ఉన్న కఠినమైన, ఆనందం లేని ఒక మతపరమైన సమాజం గురించిన కథ. ఆ చల్లని ప్రపంచంలోకి బాబెట్ అనే ఒక శరణార్థి స్త్రీ వస్తుంది. ఒక రోజు ఆమె ఊహించని విధంగా పెద్ద మొత్తంలో డబ్బును లాటరీలో గెలుచుకుంటుంది.

దానిని తనకోసం దాచుకోకుండా, ఆ గ్రామస్తుల కోసం ఒక విలాసవంతమైన విందును సిద్ధం చేయడానికి ఆమె ప్రతి పైసాను ఖర్చు చేస్తుంది.

మొదట వారు అనుమానించారు. కానీ ఆ భోజనం సాగుతుండగా, పాత పగలు సడలిపోయాయి. గాయపడిన బంధాలు నయమయ్యాయి. గడ్డకట్టిన హృదయాలు కరగడం ప్రారంభించాయి. ఆ సమృద్ధిగా ఉన్న విందు ద్వారా, వారి జీవితాల్లోకి దేవుని కృప నిశ్శబ్దంగా ప్రవేశించింది.

క్రీస్తు చేసేది అదే.

రొట్టెల అద్భుతం కేవలం రొట్టె గురించి మాత్రమే కాదు. అది దేవుని అమితమైన ఉదారత గురించి

తెలియజేస్తుంది. క్రీస్తులో మన పాపము కంటే ఎక్కువ కరుణ, మన వైఫల్యాల కంటే ఎక్కువ ప్రేమ, మన మరణాల కంటే ఎక్కువ జీవం ఎల్లప్పుడూ ఉంటాయి.

ఒక చిన్న బాబు తన అమ్మమ్మను అడిగాడు, "అమ్మమ్మా, దేవునికి మనల్ని ప్రేమించడం ఎప్పుడైనా విసుగు అనిపిస్తుందా?"

ఆ అమ్మమ్మ నవ్వి, రాత్రి వేళ అతడిని బయటకు తీసుకువెళ్లింది. ఆకాశంలోని నక్షత్రాలను చూపిస్తూ ఆమె ఇలా అన్నది, "ఆకాశంలో ఆ దీపాలు వెలుగుతున్నంత కాలం, ఇది గుర్తుంచుకో: దేవుని ప్రేమ అంతకంటే ఎక్కువ కాలం ప్రకాశిస్తూనే ఉంటుంది."

ప్రియ సహోదరీ సహోదరులారా, మనం మన జీవితంలో చాలావరకు మనకు తగిన అర్హత లేదేమో అని, మనం ఒంటరిగా విడిచిపెట్టబడతామేమో అని, మన శూన్యత ఎప్పటికీ అలాగే ఉండిపోతుందేమో అని భయపడుతూ బ్రతుకుతుంటాము.

కానీ నేడు ప్రభువు ఈ లోకమనే సంతలో నిలబడి మనల్ని పిలుస్తున్నారు:

"నా యొద్దకు రండి."

మీ ఆకలితో రండి.

మీ అలసటతో రండి.

మీ వైఫల్యాలతో రండి.

మీ వద్ద ఉన్న ఆ చిన్న ఐదు రొట్టెలు, రెండు చేపలతో రండి.

మరియు క్రీస్తు ఇచ్చిన ఈ వాగ్దానాన్ని మళ్లీ ఆలకించండి:

"నా ప్రేమ నుండి మిమ్మల్ని ఏదీ వేరు చేయలేదు."

ఆమేన్.